

Falusi Márton

Gnómák

Régi házunk nem takarítható ki,
 új házunk árnyképei elmosódnak:
 falrepedésekbe félhomály lohol,
 királygyík tűzrakó fedele alá.

El van vetemedve a sötétedés.
 Üres pohár, alany nélküli mondat
 másnapossága őrzi a felejtést,
 föl ne törjék miatta nyaralónkat.

Halottak napján sorra újraváltott
 szeretteink bőre a zuhanyfüggöny,
 míg melegvízre várok, hozzám tapad,
 kiselyemesedik és elszíneződik.

Álmomban vagy az *ingatlanpontcomon*
 tévedek el kibetűzhetetlenül;
 amit nem tesznek föl, nem is létezik,
 elvész örökre, ami idekerül.

Ezért vizsgálom a gondolatokban,
 nem a dolgokban; ugyanazt egynek is,
 végtelen sokaságúnak is látjuk;
 mi gondoljuk vagy rajtunk gondolkodik,

attól függ, hogy hányadik kísérletre
 durran be a könyörtelen vaskályha,
 mennyi újságpapírt és gyufaszálat
 pazarlok el, mire lángocskáival

jól megkapaszkodik gyújtósban a tűz,
 szorongatja hamuba fulladásig.
 Leginkább a pusztulás ragaszkodik
 folytonosan fogyó tárgyi valónkhoz,

mihez folyvást hozzászövi a lélek
 a testből hiányzó anyagrészeket,
 tűzifát aprít, készít be, és kávé:
 ütött-kopott gép két főre főzi le.

Falusi Márton
 (1983, Budapest) költő,
 irodalomtörténész,
 az Országút főszerkesztője,
 József Attila-díjas

Visszatöltjük a mozgást ízületbe,
falak közé befagyott évszakokba;
meghosszabbítjuk életünket azzal,
hogy a névtelenségre kiterjesztjük,

mert a szó a természeti létezők
végtelen lerövidítése Isten
és ember poétikus viszonyában;
a kimondás sorozatgyilkosai

fosztják meg pókhálótól a szobát,
ponyvaregényektől a könyvespolcot;
koszlott pokrócot, borotvapamacst,
filcpapucsot, szúnyoghálót dobnak ki.

Budaörsi szőlőnkéből a kilátás
buggyan bele zavaros ciszternába.
Telente magyar kártyával kirakjuk,
hány szál stífoldert rejteget a gardrób.

Bárki benyitogathat kalyibánkba,
junoszty készülék, petróleumlámpa,
heverőn *Vendéjáték Bolzanóban*,
magolom angol szótárfüzetemet;

hegyhátról petőfis verset faragok,
majd szemmel tartom a bedőlt veremtől
a szolgalmi útig kanyargó ösvényt,
s ha gyom üti föl fejét, kikapálom.

Füreden lombhúsölnek szedett-vedett,
hangyaszorgalomtól megbarnult almák;
fás szárúak hasztalan utánozzák
ősi körforgások adatközlőit.

Senki se mondja, mi az, ami kihajt,
tönkremegy, a kis növényhatározót
fölcsapva is félretájékozodom,
ez a boglárka, az a tamariszkusz.

Kibiztosítom a cserebogarat,
hátrahőkölök küszöbünkre dermedt
hőscincértől, stukkónkon imádkozó
sáska nyeli az éhkoppot, lepottyan

az algák táplálkozási fajsúlyát
taglaló könyv kemény borítójára.
Mobilkijelzőn összezsugorodik
a világ, mint egy koporsóban, mondom

a háború előtti arcképeknek –
 ők vajon a kert végéig botozva
 mekkorának gondolták világukat,
 miből csigákat áztat ki az eső?

Talpam alatt recseg-ropog a csonthéj,
 telekhatárig szaporázza a fű,
 horizontig a sűrűsödő zápor:
 sajátom, poklaimba leszivárogo.

Füvesítéstől eltörpül a világ,
 mint egy nyugágóban, mondom kiterülve;
 kéthetente két nap kell, hogy lenyírjam,
 kétszer annyi, hogy összegereblyézzem

róla az avart, ha ősszel elárvul,
 mint a kultúra eltartott kisujja:
 meg sem mozdítaná az enyészetért,
 pedig szép a díj és nagy a reménység.

Gyerekkoromtól birtokokon kívül,
 többféleből tapasztom az enyémet,
 akár a szívós ganajtúró bogár:
 Sziszüphosz birkózik földdarabkával,

úttalan mellékúton átgörgetné,
 Tahitótfalu szélében-hosszában,
 hol apai büntetésül vonzoló
 kommunális hulladékgyűjtőinket,

amennyit csak bírok, a déli napon,
 mert nálam krepált be az új fűnyíró,
 dühömben rózsatövekre toltam rá,
 kése csorbult, csapágytengelye ferdült,

vezeklek bűnömért hetedíziglen,
 nem állhatok helyt, nem állhatok ellen,
 a messzi lerakóhoz el sem jutok,
 kezemből kiszakad a műanyagzsák,

csatornatöltésbe zúdul, dől a zöld,
 temetkezik nyers, dologtalan munka,
 hogy elszórt fűmaradékok alapján
 újra kirakhassam a szelíd vadont.

Szabadidőnk: gyönyörű gyászszerzés,
 elsiratjuk, ami lehattunk volna,
 hogy élvezzük a sírást, a bölcs derű
 túl korán leszüretelt gyümölcsseit.